

Jaakot kevätvedossa

□ Pietarsaaren Laulu-Jaakot tempaavat kevät keväältä näyttävästi. Kuorolaiset silminnähden iloitsevat työnsä tuloksista, mutta niin iloitsee kuulijakin. Ainoa asia, joka hämmästyttää, on laulajien väheneminen pikku hiljaa. Se tuntuu mysteeriltä.

Kuoro aloitti P.J. Hannikaisen *Kevätlaululla*, todellisella ikivihreällä, notkean soinnukkaasti. **Raakel Solvin** poikineen oli taas osannut rakentaa mallikkaan kokonaisuuden. Ohjelman alkupuolen Bellmanit eivät vaadi ff-resursseja, vaan vetoavat pehmeydellään ja melodiikallaan. Kuoro sai Bellmaneihinsa oivallisia dynamikan vaihteluita ja herkkää tunnelmaa, etenkin laulussa *Sarkkasi juo*.

Toivo Kuulan tomeran pohjalainen *Harvoin mä ryypynsaan* uhkui voimaa ja uhoa, mutta vastakohdatkin löytyivät. Esitys oli ehkä alkuosan komein, istui kuin valettu.

Törnuddin *Fridolin* ei tanssannut ihan niin rytmikkäästi kuin olisi saattanut odottaa, mutta tuttu kansanlaulu *Kun ensi kerran silmäs näin*, rakkauslaulu parhaasta päästä, sai aikaan värinät selkäpiissä. Kun usein kuultu laulu soi uudesti ja tuoreesti, kokemus on ylivertainen. Wetterlingin

Musiikki

□ **Laulu-Jaakkojen kevät-konsertti Pietarsaaren Runeberginsalissa, johtaja Raakel Solvin.**

Serenadi päätti konsertin alkuosan pehmeästi.

□ □ □

50-luvun nostalgisessa potpurissa ei ollut muuta vikaa kuin se, että jonkin lempikapaleensa olisi halunnut kuulla alusta loppuun ja vielä lopusta alkuunkin! Sovittaja **Jouko Törmälä** oli tehnyt ihan hyvää työtä; tosin *Taikayö*, *Joosef* ja *Mustasukkaisuutta* eivät ole peräisin 50-luvulta.

Mutta — pääasia on pääasia — eli varsinaisena ”pääasiana” oli väliajan jälkeen pojilla ja Raakelilla knalli ja säestäjä **Aarre Pölsölä** silinteri. Valkoiset kaulaliinat täydensivät eleganssia. Ja niin lähdettiin matkaan..

Kuljettiin Monican ja Marian kanssa Kauniissa Pariisissa ja tavattiin Poika varjoiselta kujalta. Istanbulin Taikayössä

koettiin *Tulusuudelma*. Kun podettiin *Mustasukkaisuutta*, Surujen kitara lievitti tuskaa. Ja tietenkin se *Suklaasydän* lauloi: ”Anna pois mun sormuksein”, kuinkas muuten.

Mutta Vanha riimu ja Saku Sammakko — ikikaverukset — eivät tienneet mitään ihmisten huolista. He vain seurasivat sivusta, kun Kaunis pesijätär joutui upean Joosefin lumoihin. ”Kenpä tietäisi sen? Kerro, kultainen kuu!” tyttö vaikeroi. ”Sä kaunehin oot!” kuiskasi poika — ja lähti tanssimaan Mambo Italiano toisen kanssa... ”Uskadara... Oh, Elbaion!” tyttö itki posket märkinä. ”Egon, pelasta minut!”

Tähän laulutarinaani poimin kaikki potpurin 22 sävellystä, lyhennetyt ja täyspikät, joista mielestäni *Joosef* oli esityksenä valloittavin solistinsa **Sakari Ylisaaren** ansiosta. Toisetkin solistit, miellyttävä-ääninen **Risto Mäkinen** ja vanha tuttu **Antti Kujala** tekivät kunnon työtä; vain Kujalan ajoittainen ylävireisyys haattasi pienenä painolastina.

Hyvin vetävästi kulkivat *Istanbul*, *Kaunis pesijätär* ja *Saku Sammakko*. Kerro kultainen kuu, Surujen kitara ja Vanha riimu sykehdyttivät toisella tapaa. Lopun hieno diminuendo päätti poikien ja Raakelin vivahteikkaan konsertin.

Hyvät aplodit tuottivat peräti kolme ylimääräistä.

TELLERVO AHONEN